

28/6

”Ung flicka i blom”

EN NITTONÅRIG flicka, *Françoise Sagan*, har skrivit en av vårens mest berömda och diskuterade franska romaner: *Bonjour tristesse* (Julliard, 390 franc). Det är en briljant bok, med en hård, klar och smidig stil, som då och då lyses upp av några brinnande ord; många av formuleringarna kunde mästarna vara stolta över. Ett slags elegant råhet har tjustat och irriterat; Mauriac har tagit avstånd med den air av distinktion och isolering som tycks ha blivit mera markerad efter Nobelpriset.

En fyrårtioårig affärsman, Raymond, vars hustru dött för länge sedan, lever tillsammans med sin sjuttonåriga dotter, Cécile, som är bokens berätterska. De båda trivs utmärkt med varandra; de har gott humör och god aptit på livet, som består av erotik, pengar, mat och dryck, resor och förströelser. Det är inte fråga om fördärv eller passion, utan om oskuldsfull och självfallen njutningslystnad. Under sommaren på Rivieran har fadern med sig sin älskarinna för säsongen, Elsa; Cécile har sin första fullständiga sexuella upplevelse med den sportige och brunbrände Cyril. I detta paradiset finner sig en vän till den döda modern, Anne, vacker och glad, men en annan sorts människa: bildad, intellektuell, allvarlig, moralisk, andlig, dock helt utan pryderi och puritanism. Raymond

och Anne blir förälskade och skall gifta sig; Elsa skickas i väg. Men Cécile, som samtidigt är förtjust i och retar sig på Anne, utformar halvt på lek en intrig som skall göra slut på förhållandet. Cyril och Elsa låtsas ha knutit en förbindelse; syftet att göra Raymond svartsjuk lyckas efter ganska långdragna och osannolika episoder, och föliden blir en ny sexuell seans mellan Raymond och Elsa. Då Anne får reda på saken begär hon självmord genom att köra sin bil utför klipporna. Far och dotter är till en början förtvivlade och har samvetsqual. Men snart återgår de till sitt gamla liv, skjuter bort tanken att Anne begått självmord och har det lika roligt och festligt som förr. Ibland på morgnarna tänker Cécile på Anne och blir sorgsen och drömmande; efter en rad av P. Eluard hälsar hon detta lilla avbrott i muntherheten med orden ”Bonjour tristesse”.

Utän resonemang eller analys ställs här två typer, två sätt att leva — för att uttrycka saken litet för seriöst — mot varandra på ett sätt som man inte glömmmer. Anne blir symbolisk för hela den värld som fadern och dottern lever utanför. Och den unga flickan, strålände i sin friska glädje och hänsynslöshet, visar genom att berätta historien att hon kanske är på väg till Anne.

HERBERT TINGSTEN

29/6

Valet i

Nordrhein-Westfalen

betecknades i gårdagens tidning som en seger för Adenauer. Det var en missvisande rubrik, även om Adenauers parti fick den högsta röstsiffran, ty partiet gick tillbaka i förhållande till höstens val till förbundsdagen; något försök att lura läsarna var det sannemligen inte fråga om, som en illvillig tidning antytt. I relation till förbundsdagsvalet innebär det nu hållna lantdagsvalet att de kristliga demokraterna fått sin andel i valmanskåren reducerad från nära 49 procent till 41,3 procent; socialdemokraterna har gått framåt med 2,6 procent (till 34,5 procent), de fria demokraterna med 3 procent (till 11,5 procent). Även de små partierna centrumpartiet och kommunisterna har gått framåt en smula. Jämför man röstsiffrorna vid det nu hållna lantdagsvalet med det närmast föregående, som ägde rum 1950, konstaterar man att framför allt de kristliga demokraterna, men också socialdemokraterna, gått framåt, medan en rad småpartier gått tillbaka. Närmast tyder söndagens val på att ett ganska stort antal väljare som rikspolitiskt stöder Adenauer och därför i höstas röstade på hans parti vid lantdagsvalen återgått till sin mera ordinarie partitillhörighet. Att dra några storpolitiska konsekvenser av valresultatet är förhastat.